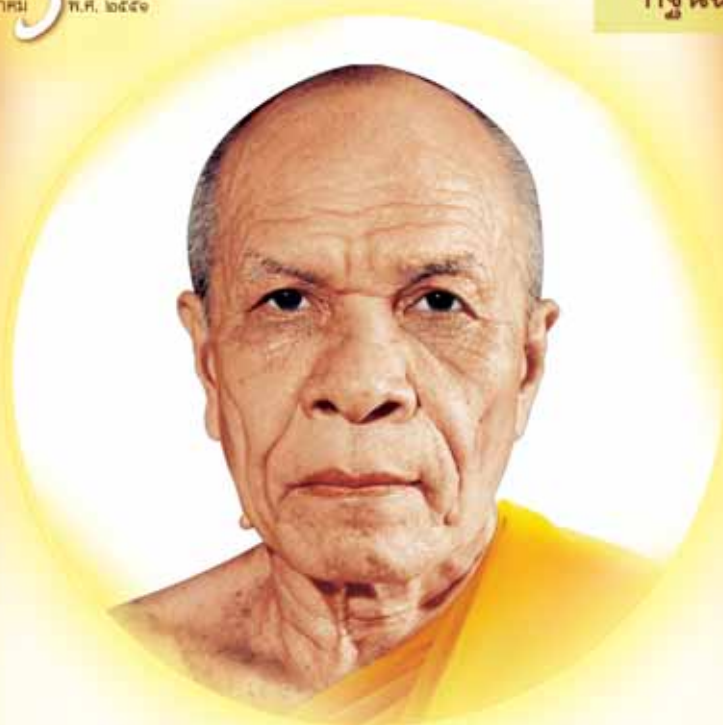

อยู่ไหน บูชา
ฉบับพิเศษ ประจำเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ฉบับพิเศษ
กฐินฉลองหลวงปู่ทองคำ

กฐินหลวงปู่

๘ บูชาครูพระผู้ปราบมาร

“ไม่มีอด ไม่มีหมด ไม่มีจน ตลอดกาล”

วันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ ณ วัดพระธรรมกาย

พระเมธีรัตโนดม เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี

เล่าเรื่อง คุณธรรม คุณวิเศษของหลวงปู่วัดปากน้ำ

แม้เราท่านทั้งหลายจะไม่ได้เกิดในยุคของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย แต่ก็นับว่ายังโชคดีที่เราได้พบเจอบุคคลในยุคต้นวิชาคือผู้ที่ได้อยู่ในยุคของหลวงปู่ จึงทำให้ได้ซักถามและซึมซับรับฟังเรื่องราวอันทรงคุณค่าในอดีต ซึ่งเป็นเรื่องราวที่หาฟังได้ยากอย่างยิ่ง และในฉบับนี้เราจะได้รับฟังเรื่องราวอานาภาพ คุณธรรม และคุณวิเศษของหลวงปู่จากบุคคลยุคต้นวิชาอีกท่านหนึ่ง คือ พระเดชพระคุณพระเมธีรัตโนดม เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี ซึ่งแม้กาลเวลาจะผ่านไปยาวนานเพียงใด แต่ความทรงจำนั้นยังประทับอยู่ในใจของท่านไม่มีวันลืมเลย

“อาตมาอยู่วัดปากน้ำ ในปีพุทธศักราช ๒๔๙๘ หลวงพ่อ (หลวงปู่วัดปากน้ำ) ท่านสร้างโรงเรียนปริยัติธรรมขึ้นมาหลังหนึ่ง ๓ ชั้น โดยใช้เงิน ๓ ล้าน ในสมัยนั้น หลังใหญ่ที่สุด ในฝั่งธนบุรี เป็นโรงเรียนพระปริยัติธรรมที่ใหญ่ที่สุด ไม่มีใครเทียบเท่าได้ แล้วก็อยู่สบายที่สุด พระเณรตั้ง ๕๐๐ - ๖๐๐ รูป ไม่ต้องบิณฑบาต หลวงพ่อท่านเลี้ยงได้หมด หลวงพ่อท่านตั้งใจที่จะส่งเสริมให้พระเณรได้เรียนฝ่ายปริยัติ ส่วนฝ่ายปฏิบัติหลวงพ่อท่านลงสอนเองเลย ในปีที่อาตมาไปอยู่ เป็นปีแรกที่หลวงพ่อเปิดสำนักเรียน อาตมาเป็นนักเรียนรุ่นแรกของวัดปากน้ำในสมัยนั้นเลย หลวงพ่อจะให้กำลังใจดีมาก ท่านส่งเสริมการเรียน

อย่างดียิ่ง ยิ่งเป็นสามเณรตัวเล็ก ๆ หลวงพ่อท่านให้ความเมตตาเป็นพิเศษ เริ่มจากการฉันข้าว ท่านก็จะจัดสามเณรเล็กๆ นั่งใกล้ๆ ท่าน แล้วท่านจะคอยดูอาหาร คือ โยมเขามาถวายอาหารท่านเยอะ ท่านก็ส่งต่อ คอยส่งภัตตาหารให้สามเณรวงโน้นวงนี้ ท่านมีอย่างไรก็แจกอย่างนั้น แล้วท่านก็คอยสนับสนุนสามเณรให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน หากคนไหนสอบได้เปรียญธรรม ๓ ประโยค ท่านก็จะจัดที่ฉันไว้ให้ต่างหากเป็นพิเศษ คือ ท่านจะยกย่องว่าสามเณรเปรียญนั่งฉันตรงนี้ แล้วสามเณรและพระที่ปฏิบัติได้ดวง ได้วิชาธรรมกาย ท่านก็จะจัดที่นั่งไว้อีกต่างหาก ท่านให้เกียรติอย่างนี้ทำให้พระเณรตั้งใจเรียนกันมาก

หลวงปู่ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรม

หลวงพ่อท่านเป็นพระมหาเถระที่เอาใจใส่พระเณรในวัด ท่านจะเดินตรวจตลอด ถึงเวลากลางคืนท่านจะเดินตรวจพระเณรว่าอยู่กันอย่างใด โดยที่เราไม่ค่อยจะรู้กันเลย เพราะหลวงพ่อกจะไปเงียบๆ เข้ามืดก็เหมือนกัน ดี ๕ หลวงพ่อจะออกตรวจวัด ดูพระดูเณร วันหนึ่งอาตมานั่งท่องหนังสืออยู่ที่เสาไฟฟ้าหน้ากุฏิ อยู่ๆ หลวงพ่อท่านก็เดินมาถามว่า “เณรๆ อยู่ที่ไหนนี่” ผมก็ชี้ว่าอยู่ที่โรงงานนั้นแหละครับ โรงงานนี้เป็นที่ทำงานของนายช่างที่มาสร้างโรงเรียนพระปริยัติ ๓ ชั้น ท่านก็ถามต่อว่า “ไม่มีที่อยู่อะหรือ”

อาตมาก็บอกไปว่า “มีครับ อยู่ที่โรงงานตรงนั้นครับ” แล้วก็ยังชี้ไปที่เดิมในโรงงาน ท่านก็นิ่ง ไม่พูดอะไร อยู่ต่อมาไม่กี่วัน หลวงพ่อก็สั่งให้สร้างกุฏิให้เนรอยู่เป็นกุฏิ ๒ แถวมุมแฝก หลวงพ่อท่านมีเมตตาสูงมาก ท่านอนุเคราะห์ทั้งอาหาร ทั้งที่อยู่ ให้เรามาตลอด แล้วท่านก็เคยพูดว่าตั้งใจเรียนกันนะ อยู่นี้ต้องเรียน ไม่เรียนไม่ได้ เรียนอย่างใดอย่างหนึ่ง เรียนปริยัติก็ได้ หรือจะเรียนปฏิบัติก็ได้ ถ้าใครเรียนทั้ง ๒ อย่างด้วย ก็ยิ่งดี แล้วท่านก็ให้กำลังใจ ท่านบอกว่าการศึกษาค้นหาเป็นคน ชีวิตคนถ้าไม่ได้เรียนรู้แบบนี้ ก็เหมือนชีวิตนก ชีวิตกา ยังไม่อาจจะจัดว่าเป็นสัตว์ประเสริฐได้ ต้องศึกษาเรียนรู้จึงจะเป็นคนที่สมบูรณ์ ต้องตั้งใจเรียน แล้วจะสร้างฐานะของเราให้ดีขึ้น ทางศาสนาที่มีปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ก็แล้วแต่บุญวาสนา คนไหนจะเรียนได้อย่างไรก็แล้วแต่บุญวาสนา แต่ต้องเรียน นี่ท่านย้ำเลย ท่านให้อิโรวาทอย่างนี้...

พระมหาเถระผู้ทรงคุณวิเศษอัจฉรรย์

หลวงพ่от่านเป็นพระมหาเถระที่ทรงคุณวิเศษน่าอัศจรรย์มาก อาตมาได้พบเห็นกับตัวเอง จากการที่ได้รับใช้ช่วยงานเวลาท่านรับแขก ครั้งหนึ่งตอนนั้น อาตมากำลังนั่งฉันทเพลอยู่ใกล้ๆ กับหลวงพ่от่านอยู่ๆ ก็มีแม่ชีเข้ามาหาท่าน และบอกว่า “หลวงพ่อเจ้าข้า ข้าวสารจะหมดแล้วนะเจ้าคะ มีฉันทอีกไม่กี่วันหรอกเจ้าคะ” พอฟังเสร็จท่านก็นิ่งหลับตาพักเดียว ท่านก็ลืมตาขึ้น แล้วกับบอกว่า “เออ ไม่เป็นไรหรอกเดี๋ยวก็มี พวกแคะเตรียมตัวไว้ก็แล้วกัน” ลึกพักเดียวอาตมาก็เห็นตาแป๊ะคนหนึ่ง แขนงูแกงเกงขาถวย เข้าไปหาหลวงพ่อ แล้วกับบอกว่า “หลวงพ่อ อ้าวเจ้าข้ามาถวาย จะให้เอาไว้ที่ไหนดี ข้าวอยู่ในเรือ” หลวงพ่от่านกับบอกให้พระ เนร แม่ชี ไปช่วยกันขนข้าวอยู่ในเรือเป็นสิบๆ กระสอบเลย นี่ก็เป็นอานุภาพของหลวงพ่от่านที่อาตมาเห็นจริงๆ กับตาและทันตาด้วย วันหนึ่งหลวงพ่อมาพูดในโบสถ์ว่า “พวกแกไม่ต้องกลัวอด วิชาธรรมกายจะเลี้ยงพวก

แกได้ตลอดไป วิชาของเราเป็นวิชาที่จริง ขอให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมเป็นพระแท้ แล้วก็ไม่มีวันอด” ท่านว่าอย่างนี้ ได้ยินได้ฟังมากับหู แล้วก็ไม่อดจริงๆ

หลวงปู่ผู้ปราบโรคภัย

อาตมาหาทางไปทำงานช่วยท่าน อยากอยู่ใกล้ๆ อยากให้หลวงพ่อรัก เพราะว่าเราอะไม่มีที่พึ่งพึ่งเลย อยากให้หลวงพ่อรักเมตตา อาตมาก็เลือกทำงานตรงที่ท่านรับแขก ไปช่วยเก็บกระโดนเท้าง กวาด แล่น้ำบ้าง อาตมาจึงได้เห็นอานุภาพของหลวงพ่อในช่วงที่ท่านรับแขก ซึ่งช่วงเย็นจะมีญาติโยมไปพบท่าน หลังจากที่หลวงพ่от่านทำวัตรเย็นเสร็จแล้ว แต่ละคนไปถึงก็ไม่พูดพล่ามทำเพลงอะไรเลย เล่าให้ฟังว่า หนูเป็นโรคนั้น โรคนี้ มีอาการอย่างนั้น อย่างนี้ หลวงพ่อดูปากน้ำท่านกับบอกว่า “เออ..เขียนมาว่ามีอาการของโรคเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านให้เขียนชื่อนามสกุลไปใส่ตู้ไว้ ตู้อยู่หน้ากุฏิของท่าน อาตมาและเพื่อนๆ ก็ไปช่วยกันเก็บจากตู้ แล้วเอาไปใส่ในโกเอาไว้ให้หลวงพ่อ แล้วท่านก็จะนำไปส่งในโรงงานทำวิชา เอาไปแก้ให้ในโรงงาน อาตมากับเพื่อนๆ ก็เคยคุยกันว่า หลวงพ่от่านจะรักษาอย่างไรนะ ก็ในเมื่อคนป่วยเขาก็อยู่กับคนละที่ แค่อ่านอาการไว้ มีอยู่วันหนึ่งอาตมาก็เห็นคนป่วยซึ่งหามกันมาหาหลวงพ่อ อาตมานั่งอยู่ห่างๆ จึงได้ยินไม่ค่อยชัด แต่พอจับใจความได้ว่า โยมไปโรงพยาบาลแล้วหมอก็รักษาให้แต่ไม่หาย และคำสุดท้ายหมอบอกว่าให้เตรียมตัวเตรียมใจ โยมก็เลยคิดถึงที่พึ่งสุดท้ายจึงมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาให้หลวงพ่อรักษา พอพบหลวงพ่อแล้วท่านกับบอกว่า “ไปพักอยู่กับแม่ชีก่อน” อาตมาก็ไม่ทราบว่าหลวงพ่อรักษาอย่างไรไม่รู้เลย อยู่ๆ ก็เห็นโยมลุกขึ้นนั่งได้ แล้วก็ปฏิบัติธรรมไป อยู่ๆ มาโยมนั้นลุกเดินกลับบ้านไปเลย คือว่าหายอย่างน่าอัศจรรย์ ขนาดโรงพยาบาล ไม่รับแล้วแต่หลวงพ่อรักษาให้หายได้...

.....

รองเท้าหลุด จึงเอาหัวมาใส่ใหม่ แล้วก็เย็บให้เหมือนเดิม” อาตมาฟังแล้วก็ศรัทธาว่า หลวงพ่อของเราไม่ธรรมดา ท่านเป็นต้นแบบจริงๆ ท่านเป็นสุดยอดพระผู้ประหยัดในการใช้สิ่งของต่างๆ แม้กระทั่งพระ เณร สบได้ที ๑ ที ๒ สบเปรียญได้ หลวงพ่อท่านจะมีผ้าไตรแพรอย่างดีถวาย แต่ว่าตัวท่านเองกลับใช้ของที่ปะแล้วปะอีก ถึงแม้จะมีโยมมาสร้างตึกให้ท่านอยู่ ชื่อว่า ตึกมงคลเทพมุนี แต่ว่าท่านไม่อยู่ ยังคงอยู่กุฏิเดิมของท่าน

ผู้เห็นคุณค่าของเวลา

นอกจากท่านจะประหยัดแล้ว คุณธรรมอีกอย่าง ที่พบเป็นประจำทุกวันคือเรื่องเวลา ท่านจะรักษาเวลามาก จะตรงเวลาจริงๆ ถึงเวลาตีระฆังฉันเช้าฉันเพล ท่านก็จะเดินนำหน้าพระเณร หลวงพ่อท่านไม่ฉันที่กุฏิ เข้าก็ไปลงฉันที่ศาลา เพลก็ไปฉันที่ศาลา ท่านจะเดินนำหน้าภิกษุ สามเณร ทั้งหลายเป็นประจำ ในการทำวัตรสวดมนต์เหมือนกัน ออกจากศาลาฉันเสร็จ ท่านจะเข้าโบสถ์เลย ให้โอวาทกับพระภิกษุ สามเณร วันละเล็กน้อยทุกวัน เรื่องลงอุโบสถเหมือนกัน ปาฏิโมกข์หลวงพ่อก็ไม่ขาดเลย ท่านจะลงเป็นประจำ จะมีพระผู้สวด แล้วหลวงพ่อก็จะนั่งประนมมือฟังพระสวดปาฏิโมกข์ ตอนนั้นอาตมาเป็นเณรมองไม่เห็น แต่พระที่ลงโบสถ์มาเล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อท่านไหว้พระผู้สวดปาฏิโมกข์ แม้พระผู้นั้นเป็นลูกศิษย์ของท่านเองในวัด ท่านให้ความสำคัญเหมือนเป็นตัวแทนพระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังกล่าวเกี่ยวกับเรื่องสิกขาบท ข้อวัตรปฏิบัติที่พระภิกษุจะพึงกระทำมิอะไรบ้าง หลวงพ่อเคารพในพระธรรมวินัยอย่างยิ่ง คุณธรรมของท่านนั้นมีอยู่มากมาย...

หล่อหลอมให้รักการปฏิบัติธรรม

หลวงพ่อดิฉันว่าท่านจะมีวิธีการทำให้พระเณรรักการปฏิบัติธรรม ให้เราอยากปฏิบัติธรรมด้วยตัวของเราเอง คือเกิดฉันทะ เกิดความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะนั่งธรรมะโดยหลวงพ่อดิฉันว่าท่านพูดว่า ใคร

อยากเรียนเก่งต้องฝึกสมาธิ ทำสมาธิแล้วจะเรียนเก่ง ความทรงจำจะดี เรื่องนั่งสมาธิหลวงพ่อดิฉันว่าท่านชอบมาก และท่านจะตั้งใจเมื่อเห็นสามเณรเล็กๆ ไปนั่งสมาธิกัน โดยท่านจะแสดงอาการยิ้มๆ แล้วก็แนะนำว่า “เณรนั่งดีๆ นะ นั่งตัวตรงๆ ตั้งตัวตรงอย่าฟุ้งผา ตั้งกายให้ตรง ทำใจให้ดี วิชานี้จะช่วยนะ เป็นวิชาพิเศษทำให้เรียนดี ถ้าใครทำสมาธิได้จะเรียนได้ จะสอบได้ ชีวิตอนาคตจะสดใส” หลวงพ่อดิฉันว่าท่านพูดอย่างนี้ อาตมาจึงอยากนั่งสมาธิอยากเรียนเก่ง ก็ไปปฏิบัติธรรมทุกๆ วัน ๑ หุ้มนั่งในโบสถ์กับหลวงพ่อดิฉันว่าท่านปฏิบัติธรรมด้วยกัน การปฏิบัติธรรมในโบสถ์นั้นจะมีทั้งพระ เณร แม่ชี เข้าไปในโบสถ์ ก็นั่งกันคนละฝั่ง คนไหนได้วิชาธรรมกายก็อยู่ใกล้ๆ หลวงพ่อดิฉันว่า แล้วท่านจะสอนวิธีปฏิบัติตามฐานทั้ง ๗ ท่านจะเน้นศูนย์กลางกาย จุดกึ่งกลางกายเหนือสะดือ ๒ นิ้วมือให้เพ่งตรงนั้น หยุดตรงนั้น หยุดนะเป็นตัวสำเร้จนี้ให้เห็นดวงให้ได้ใจจะได้ไม่ฟุ้งซ่าน ถ้าใครหยุดใจได้จะปรากฏเป็นดวงใสแจ่มโตเท่ากับแก้วตา ขยายโตเท่ากับดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ ไส้สะอาดเหมือนเพชร ไม่มีขีดข่วนคล้ายขนแมว นี่ก็เป็นคำพูดของหลวงพ่อดิฉันว่า ภาะะะะะ ท่านจะพูดอย่างนี้ อยู่เสมอ ทำให้เราอยากปฏิบัติธรรม...

นิทานของหลวงพ่อดิฉัน

ในสมัยที่อาตมาอยู่ที่วัดปากน้ำนั้น มีพระ มีเณร แม่ชี อยู่รวมกันพันกว่าคน ไม่มีเรื่องราวทะเลาะเบาะแว้งกันเลย มีความสามัคคี ต่างเคารพเชื่อฟังกันตามวิญญู ตามคุณญู สามเณรทุกรูปที่ไปอยู่วัดปากน้ำนั้นจะต้องอยู่ในปกครองของพระองค์ใดองค์หนึ่ง การอยู่ก็เป็นเขตกัน ตั้งแต่หน้าวัดไปเป็นเขตแม่ชี ห้ามพระ เณรไปทางนั้น โบสถ์มาถึงนี้เป็นเขตพระ เณร ห้ามแม่ชีผ่านทางนี้ ต่างก็แยกกันอยู่คนละฝั่งอย่างสันติ อยู่กันอย่างฉันพี่น้อง อาตมาชอบนิทานของหลวงพ่อดิฉันว่า ท่านจะ

“ วิชาธรรมกายเป็นวิชาเป็น ไม่ใช่วิชาตาย คือมีชีวิต มีแต่ความเจริญงอกงาม มีชีวิต มีชีวา ไม่ใช่ของตาย ตั้งใจ รักษาแล้วจะครอบคลุมทั้งประเทศ ครอบคลุมทั้งโลก ”

เล่านิทานอยู่เรื่องหนึ่ง นิทานเรื่องสัตว์ ๓ ตัว ก็มี ช้าง ลิง นกกระโทก ท่านเล่าว่า มีช้างตัวหนึ่งไป อาศัยต้นไทรต้นหนึ่งอยู่สุขสบาย เพราะอยู่ตัวเดียว ไม่ต้องไปวุ่นวายกับใคร อยู่ต่อมาวันหนึ่ง มีลิงน้อย น่ารักตัวหนึ่งมาอาศัยอยู่ด้วย ก็เริ่มมีปัญหา เริ่ม ทะเลาะกัน เริ่มแย่งที่ สัตว์ทั้ง ๒ เริ่มทะเลาะกัน ต่อมาเมื่อนกกระโทกตัวหนึ่งมาอาศัยอยู่ที่ต้นไทรนั้นด้วย คราวนี้ก็ทะเลาะกันใหญ่เลย ก่อนนอนก็ทะเลาะกัน ตื่นนอนทะเลาะกันอีก ก่อนจะไปหากินก็ทะเลาะกัน ต่อมาสัตว์ทั้ง ๓ ก็มาประชุมกันเลือกว่าใครจะเป็น หัวหน้า ต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า หัวหน้าจะต้อง มีอายุมาก แล้วจะเอาอะไรเป็นเกณฑ์ เอาว่า ช้าง ลิง นกกระโทก ใครเกิดก่อนกัน โดยเอาต้นไทรเป็น เครื่องตัดสิน ระหว่างช้างกับต้นไทรใครเกิดก่อน ระหว่างลิงกับต้นไทรใครเกิดก่อน ระหว่างนกกระโทก กับต้นไทรใครเกิดก่อน สรุปแล้วนกกระโทกเป็นพี่ใหญ่ และในที่สุดสัตว์ทั้ง ๓ ตัว ก็อยู่กันอย่างสงบสุข เข้าออกไปหากิน ลิงซึ่งเป็นพี่คนกลาง ก็นั่งบนหลัง ช้างซึ่งเป็นน้องเล็กแต่ตัวใหญ่ นกกระโทกก็นั่งบน ไหล่ลิง เรียงกันตามลำดับอาวุโส สัตว์ ๓ ตัวไป หากินในป่า เย็นกลับมาก็พักที่ต้นไทรนั้น อยู่กันอย่างสงบไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันอีกเลยนี่ หลวงพ่อ ท่านเล่าให้ฟังสนุกมาก แล้วท่านก็ขอบเล่าบ่อยๆ เพื่อจะตอกย้ำซ้ำเติมอาตมาเลยจำได้...

**ต่อไปวิชาธรรมกายจะครอบคลุม
ทั้งประเทศ ครอบคลุมทั้งโลก**

อาตมามีความสุขมากที่ได้อยู่ใกล้ชิดคอยรับใช้ หลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเคยพูด

ไว้ว่า “พวกแกคอยดูต่อไปเถอะ วิชาธรรมกายต่อไป จะคลุมทั้งประเทศ” คำว่า คลุมทั้งประเทศ คือจะทำให้ผู้มีบุญทั้งประเทศตื่นตัวสนใจที่จะปฏิบัติธรรม และท่านบอกต่ออีกนะว่า “ถ้าตั้งใจปฏิบัติกันจริงๆ จะคลุมได้ทั้งโลกเลย” เดียวนี้ก็เป็นอย่างที่ท่านหลวงพ่อก่อนเคยพูดไว้ อาตมาได้ยินเรื่องการดักบาตรพระ เป็นหมื่นๆ แสนๆ และเรื่องดาวธรรมไปต่างประเทศ อาตมานึกถึงที่หลวงพ่อดักปากน้ำท่านพูดว่า วิชาของท่านจะครอบคลุมทั้งประเทศ ทั้งโลก ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็เป็นจริงๆ วิชาธรรมกายเป็นวิชาเป็น ไม่ใช่ วิชาตาย คือมีชีวิต มีแต่ความเจริญงอกงาม มีชีวิต มีชีวา ไม่ใช่ของตาย ตั้งใจรักษาแล้วจะครอบคลุมทั้งประเทศ ครอบคลุมทั้งโลก

แม้พวกเราทั้งหลายจะเกิดไม่ทันในยุคของท่าน แต่เราได้เกิดทันในยุคที่หล่อรูปกายของท่านด้วยทองคำ ในวันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม ที่ผ่านมานี้ ซึ่งเป็นบุญอันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นได้ยาก และจะเป็นผลให้ วิชาธรรมกายขยายไปได้ทั่วประเทศ ทั่วโลก อย่างรวดเร็ว และในวันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันทอดกฐินสามัคคี คือโอกาสอันเป็นมงคลยิ่ง ที่พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์จะได้ ร่วมกันทอดกฐินบูชาธรรมหลวงปู่ ซึ่งเป็นครั้งแรก ในประวัติศาสตร์ของวัดพระธรรมกาย เพื่อเป็นการฉลองชัยในการกลับคืนชีวาของพระเดชพระคุณ หลวงปู่ด้วยรูปกายทองคำ พร้อมกับรับพระของขวัญ รุ่งรอยโคตรโคตร ที่มีจิวรทองของหลวงปู่อยู่คู่กับ พระของขวัญด้วยไว้ระลึกรึกถึงบุญ ..ขอเชิญสาธุชน ผู้มีบุญจากทั่วโลกมาร่วมกันสร้างบารมีครั้งสำคัญ เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามที่มีอาภรณ์เลื่อน

สัมภาษณ์พิเศษ

เรื่อง : ร. ลิวเฉลิมวงศ์ e-mail : r.luck072@gmail.com ภาพ : เจริญ เพ็ชรกิจ

แห้ว พันล้าน

ป้าเหรียญ สกุลเกศทิพย์
เจ้าของนาแห้วและร้านขายแห้วที่ตลาดไท

หากชีวิตล้าเค็ญ
ก็จะเห็นคุณค่าของความรวย
หากรวยมากๆ
ก็มักไม่เข้าใจรสชาติของความล้าเค็ญ
แต่ป้าคนนี้.. ได้รับแต่ความล้าเค็ญ
จนไม่คิดว่าตัวเองจะรวย

มาในวันนี้ป้าเหริญรวย จึงทำแต่บุญ เพื่อไม่ให้กลับไปสู่ความล้าเค็ญ

ป้าเหริญ สกุลเกศทิพย์ เจ้าของร้านขายแห้วที่ตลาดไท ที่ปลูกแห้วไว้ขายจนเป็นที่รู้จักอย่างมากในอำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี

“ป้าเป็นคนสุพรรณบุรี มีพี่น้อง ๖ คน เราต้องอยู่กันอย่างอดคัดัดสน ตั้งแต่เล็กต้องเร่ร่อนกันไปเรื่อย ๆ เพราะไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง ที่ดินทำกินก็ไม่มี พ่อแม่ก็มีอาชีพที่ไม่แน่นอน ต้องรับจ้างเขาไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งป้ามาแต่งงาน ชีวิตก็ไม่ได้สบายขึ้นเลย ต้องไปรับจ้างเขาแบกไม้จากโรงเลื่อยรับจ้างหุงข้าว รับจ้างขนทราย ใช้พลั่วตักทรายจนเต็มรดคันใหญ่ ๆ ได้เงินคันละ ๑๐ สลึง คันหนึ่งก็ต้องทำกันเป็นชั่วโมง บางทีรถขนทรายเข้าตอนตี ๑ ตี ๒ ก็ต้องรีบออกไปขนให้เสร็จ ทำงานเหนื่อยโหมกกายทั้งวัน ไม่เป็นเวลา ป้าต้องช่วยสามีทำงานเนื่องจากรายได้ไม่พอใช้ เพราะเขาเป็นช่างไม้ได้เงินวันละแค่ ๒๒ บาท

ชีวิตป้าขัดสนมาก จนมาก จนสุดท้ายป้ากับสามีต้องเปลี่ยนอาชีพมารับจ้างยาเรือที่ร้ว เราได้เงิน

ค่ายาเรือลำละ ๑๐๐ บาท แต่ ๑ ลำเราใช้เวลาทำถึง ๑๐ วันถึงจะเสร็จ ช่วงนั้นลำบากที่สุด เพราะเราต้องเลี้ยงลูกถึง ๓ คน ข้าวแต่ละมื้อก็กินกันอย่างอด ๆ อยาก ๆ คือ ข้าว ๑ ถ้วย ขยำกับไข่ต้ม ๑ ใบ ต้องแบ่งให้ลูกกินถึง ๓ คน

ตอนนั้นครอบครัวป้ายังไม่มีบ้านอยู่ ต้องมาอาศัยอยู่อย่างแออัดในบ้านพักคนงานที่เขาสร้างให้เราต้องนอนบนไม้กระดานด้าน ๆ เพราะเสื่อสกปรก เรายังไม่มีปัญญาที่จะซื้อปูให้ลูกนอน

ต่อมาไม่นานนัก..สามีป้าก็มาล้มป่วยเสียชีวิต ตอนนั้น.. ทุกคนในครอบครัวของเราเสียใจกันมาก หน้าที่ยังไม่รู้อนาคตว่าพวกเขาจะเอาอะไรกินสภาพป้าตอนนั้นกลายเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวที่ต้องเลี้ยงลูกถึง ๔ คน เพราะเสาหลักของครอบครัวตายจากพวกเราไปแล้ว อีกทั้งลูกคนที่ ๔ ของป้าก็เพิ่งคลอดได้แค่ ๓ เดือนเท่านั้น ช่วงนั้นป้าก็ต้องไปรับจ้างเขาทำทุกอย่าง คือตั้งแต่เช้าก็ต้องรีบไปเก็บผักบุ้งรับจ้างปอกแห้ว ทำขนมขาย ทำเสร็จก็ใส่รถเข็น

งานศพของสามีป่าหริยญ
นำความเสียใจมาสู่ทุกคน
ในบ้าน

“

สามีป่าก็มาล้มป่วยเสียชีวิต ตอนนั้น.. ทุกคนในครอบครัวของเราเสียใจกันมาก หน้าซ้ายยังไม่รู้ขนาดที่ว่าพวกเราจะเอาอะไรกิน สภาพป่าตอนนั้นกลายเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวที่ต้องเลี้ยงลูกถึง ๔ คน เพราะเสาหลักของครอบครัวตายจากพวกเราไปแล้ว

”

ขายไปเรื่อยๆ ลำบากแค่ไหนก็ต้องทน เพราะป่าไม่มีทางเลือก

จนกระทั่งวันหนึ่ง **น้องสำเนา เจกแสงทอง** คนบ้านอยู่ใกล้ๆ กันมาหา เขาก็มาเล่าเรื่องหลวงปู่วัดปากน้ำให้ป่าฟัง และก็มีมาชวนป่าให้ทำบุญหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำองค์แรก (ปี ๒๕๓๗) จากเดิมที่ป่าศรัทธาหลวงปู่ท่านอยู่แล้ว พอฟังเขาแล้วป่าเกิดศรัทธาอยากทำบุญด้วยมากๆ ป่าจึงตั้งใจทำบุญด้วย ๑๐๐ บาท เป็น ๑๐๐ แรกของชีวิต ซึ่ง ๑๐๐ นี้ มันหมายถึงเงินค่าข้าวของคนในครอบครัวเราทุกคน ที่จะกินอยู่กันได้ถึง ๑ สัปดาห์ แต่ป่าก็เอาออกมาทำด้วยความปลื้มปีติอย่างที่สุด เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมา เนื่องจากเราไม่มีจะกิน การทำบุญแต่ละครั้งจะทำได้เต็มที่ก็แค่ ๕ บาท หรือ ๑๐ บาทเท่านั้น

และจากเงิน ๑๐๐ บาทนี้เอง ป่าก็ตั้งใจอธิษฐานบอกกับหลวงปู่ว่า **ขอให้หลวงปู่ช่วยให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่านี้** และนับจากนั้นมา น้องสำเนา ก็มักจะมาชวนป่าให้มาวัดบ่อยๆ จนสุดท้ายป่าก็ยอมมากับเขา แล้วก็ไปกราบพระที่โบสถ์ อธิษฐานกับท่านว่า **ขอให้มียศกระบะไว้ค้าขายสักคันหนึ่ง** ป่าอธิษฐานขอทุกๆ ที่ดูแล้วไม่มีทางเป็นไปได้เลยว่า คนยากจนอย่างป่าจะมีรถได้ จนกระทั่งพอลกลับมาบ้าน ก็มีเหตุ

อัศจรรย์เกิดขึ้น คือ มีคนชวนป่าให้ไปดูรถกระบะเป็นเพื่อน เพราะเขาจะซื้อ ซึ่งตอนนั้น..ป่าเองไม่ได้คิดจะซื้อ แต่อยากไปดูเฉยๆ เผื่อในอนาคตสักวันหากป่ามีเงินขึ้นมาจริงๆ ก็คงได้ซื้อ แต่เมื่อไปดูแล้วเกิดเหตุการณ์จับพลัดจับผลูอย่างไรไม่ทราบ คนที่จะซื้อจริงๆ เขาไม่ยอมซื้อ คนขายเขาเลยมัดมือชกพยายามให้ป่าซื้อให้ได้ โดยให้ป่าเอาเงินที่มีอยู่ทั้งหมดคือ ๒,๐๐๐ บาท จองเอาไว่ก่อน ซึ่งป่าก็ไม่รู้จะทำอย่างไร อึดอัดใจมาก แต่ดูเหมือนขัดเขาไม่ได้ จนตอนหลังกลับมาบ้านมาเล่าให้ลูกๆ ฟัง ลูกทุกคนรุมป่าใหญ่เลย ว่าให้ยกเลิกเขาไปเสีย เราจะเอาเงินที่ไหนไปผ่อน จนกระทั่งเรื่องนี้รู้ไปถึงคนแถวบ้านซึ่งอยู่ๆ เขาก็เกิดเห็นใจ และสงสารป่ามาก เขาเลยบอกว่า ให้ป่าไปกู้เงิน ธกส. มาก่อน เขาจะเอาที่ดินส่วนตัว ๒๔ ไร่ของเขาค้ำประกันให้ป่าเอง ตอนนั้นป่าเองก็ตัดสินใจไม่ถูก แต่เหมือนเหตุการณ์มันพาไปจนเราขัดไม่ได้ สุดท้ายก็กู้เงินออกมา ๓๐๐,๐๐๐ บาทเพื่อซื้อรถคันนี้ พอได้รถมาตอนแรกป่าก็ไม่รู้จะทำอย่างไรกับมันดี เพราะไม่มีใครขับเป็น อีกทั้งซื้อมาแล้วจะปล่อยเอาไว้ว่างๆ ก็ไม่ได้ จึงต้องไปรับจ้างบรรทุกอ้อยของคนอื่น แล้วก็จ้างคนขับไปพร้อมลูกชาย ไปเปิดกระบะขายกันที่ตลาดไท พอจ้าง

ป้าก็ตั้งใจอธิษฐาน บอกกับ หลวงปู่ว่า ขอให้หลวงปู่ช่วยให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่านี้ และนับจากนั้นมาน้องสำเภาก็มักจะมาชวนป้าให้มาวัดบ่อยๆ จนสุดท้ายป้าก็ยอมมากับเขา แล้วก็ไปกราบพระที่โบสถ์อธิษฐานกับท่านว่าขอให้ มีรถกระบะ ไว้ค้าขายสักคัน ป้าอธิษฐานขอ ทั้งๆ ที่ดูแล้วไม่มีทางเป็นไปได้เลยว่าคุณยายจนอย่างป้าจะมีรถกระบะได้ จนกระทั่งพอกลับมาบ้าน ก็มีเหตุอัศจรรย์เกิดขึ้น

คนขับไปได้ไม่กี่ครั้ง ลูกชายก็พยายามหัดขับเอง เพราะหากหักค่าจ้างที่ต้องให้เขาแล้ว นอกจากไม่ได้กำไรแล้วยังขาดทุนเข้าเนื้ออีก จากนั้นเราก็ไปยืมเงินเขามาทำทุนต่อ ซื้อเผือก ซื้อกระเจี๊ยบ ซื้อแห้ว บรรทุกใส่กระบะมาขายเพิ่มขึ้น ช่วงนั้นแห้วเป็นที่ต้องการของตลาดมาก ป้าจึงไปเข้าที่นาเขาเพื่อหา

นาแห้ว แล้วเอาแห้วมาขายเอง แต่ยิ่งขาย หนี้สินก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพิ่มขึ้นถึงเกือบล้านบาท เพราะเราต้องขายเชื่อ และยังไม่เก็บเงินไม่ได้

ตอนนั้น..คนในครอบครัวเครียดกันมาก ป้าเลยไปหาหมอดู เขาบอกป้าว่าให้เลิกขายแห้ว เพราะซื้อมันแห้วๆ ไม่เป็นมงคล หากขายก็จะหมดเนื้อหมดตัว ซึ่งพอกลับมาที่บ้านป้าก็มาปรึกษาลูกๆ ซึ่งลูกๆ ก็รุมป้าอีก แถมไม่มีลูกคนไหนยอมเลิกเลยสักคน ต่างบอกป้าเป็นเสียงเดียวกันว่า เราอุตส่าห์มีอาชีพกับเขาแล้ว จะให้มาเลิกได้อย่างไร ซึ่งในช่วงนั้นเอง..น้องสำเภาก็มาหาเราอีก แล้วก็ชวนเราทำบุญสร้างองค์พระแกนกลางให้หลวงปู่วัดปากน้ำในวันเข้าถึงธรรมของท่านจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท บอกตรงๆ ว่าตอนนั้นเราไม่มีเงินเลย แถมหนี้สินก็ท่วมตัว แต่ทำยังได้ ป้าอยากทำบุญมากๆ เพราะคิดว่า ที่เราค้าขายขาดทุน หนี้สินท่วมตัวขนาดนี้ เพราะเราบุญไม่พอ ป้าเลยไปคุยกับลูกให้เอาเงินหมุนเวียนที่เก็บไว้ในบัญชีของเขาที่มีอยู่ ๓๐,๐๐๐ บาท ออกมาทำบุญก่อน ลูกก็เลยบอกป้าว่า แม่ทำอย่างนี้ หากคนอื่นเขารู้ว่าเรายังใช้หนี้เขาไม่หมดแล้วเอาเงินมาทำบุญ เขาจะว่าเราได้ละ ตอนนั้นป้าต้องพูดกับลูกถึง ๓ วัน กว่าเขาจะยอม คือ บอกเขาให้ทำบุญเถอะ

รถกระบะคันแรกในชีวิตของป้าเหรียญ
ที่ได้มาจากการตั้งใจอธิษฐานขอหลวงปู่

เพราะตอนนี้เราเองก็ยังไม่เห็นหนทางที่จะค้าขายดีขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว ยิ่งทำยิ่งมีหนี้ หากไม่ทำอาจจะแย่ลงไปกว่านี้อีก จนตอนหลังลูกๆ ทุกคนก็ยอม จึงมานั่งอธิษฐานพร้อมกันทั้งบ้าน ขอกับหลวงปู่เลยว่า ขอให้เราขายดีมาก ๆ มีเงินใช้หนี้สินจนหมด มีเงินทำบุญได้มากมาย เราพากันอธิษฐานแล้วอธิษฐานอีก เพราะตั้งแต่เกิดมาเราก็ไม่เคยทำบุญกันมากขนาดนี้มาก่อน มันเป็นเงินก้อนแรกของชีวิตทุกคน เหมือนเป็นเงินล้านของเราเลย

หลังจากทำบุญนี้ไปแล้ว ป้าก็ฝันว่า หลวงปู่ท่านมาหาเราที่บ้าน แล้วป้าก็เข้าไปกราบท่าน แล้วท่านก็ยิ้มให้...

และนับจากนั้นไม่นานนัก ชีวิตของทุกคนในครอบครัวก็พลิกเลย เหมือนมีชีวิตดีขึ้นเพียงอย่างเดียว เพราะเราขายของดีขึ้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แห้วเรามีชื่อเสียงมาก จนมีร้านสุกี้รายใหญ่มารับซื้อแห้วจากร้านเราเป็นประจำ เพื่อไปทำท๊อบทิมกรอบ อีกทั้งเรายังขายแห้วเพื่อให้เขาทำส่งนอกจนเรามีเงินใช้หนี้เกือบล้านจนหมด สามารถมีแผงขายแห้วที่ตลาดไทเป็นของตัวเอง ที่เปิดขายตลอด ๒๔ ชม. มีรถ ๖ ล้อบรรทุกแห้ว ๒ คัน มีรถกระบะและรถ

สี่ประตูรวมแล้ว ๗ คัน อีกทั้งยังมีเงินซื้อที่นาทำแห้วของตัวเองได้อีก ๑๗ ไร่ และซื้อที่ดินเพื่อปลูกบ้านหลังใหม่ได้อีก ๖ ไร่เศษ

ชีวิตเราดีขึ้นอย่างอัศจรรย์พระบุญที่ทำได้ หลวงปู่แท้ ๆ ซึ่งนับจากวันนั้น ป้าเองก็มาวัดทำบุญเป็นประจำ แทบไม่เคยขาดอาทิตย์ต้นเดือนเลย ขวนลูก ๆ ทุกคนให้สร้างบุญใหญ่อย่างต่อเนื่องเรื่อยมา โดยเฉพาะบุญอะไรที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ ป้าจะทำแบบทุ่มสุดใจ แล้วอย่างบุญทอดกฐินปีนี้ก็เหมือนกัน ครอบครัวเราทำเต็มที่

ป้าว่านะ..คนฉลาดเขาต้องทำบุญทอดกฐินกันทุกปี เพราะกฐินเป็นกาลทาน จึงได้บุญมากกว่าปกติ ซึ่งแต่ละวัด เขาก็ทอดกันได้แค่ครั้งเดียว เรียกได้ว่าเป็นบุญใหญ่ที่สุดแล้ว ป้าก็เลยทำหน้าที่ชวนคนเขาทำบุญด้วย โดยเอาป้ายใหญ่ ๆ มาแขวนที่บ้านและที่ร้าน ชวนคนเขาให้มาหล่อหลวงปู่กันมาก ๆ ให้เขาได้บุญนี้เหมือนอย่างพวกเรา เพื่อเขาจะพลิกชีวิตแบบป้าบ้าง

สุดท้ายนี้ป้าก็ขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อย่างสูงสุด ที่นำคำสอนของหลวงปู่ และคุณยายอาจารย์สืบทอดมาถึงป้า ทำให้ป้ามียวันนี้..."

“ ปีนี้ได้ทั้งหล่อทอง ได้ทั้งทอดกฐิน
รวมกันซึ่งเป็นบุญใหญ่ที่สุดแล้ว ป้าก็เลย
ทำหน้าที่ชวนคนเขาทำบุญด้วย โดยเอา
ป้ายใหญ่ๆ มาแขวนที่บ้านและที่ร้านชวน
คนเขาให้มาหล่อหลวงปู่กันมากๆ ให้เขา
ได้บุญนี้เหมือนอย่างพวกเรา เพื่อเขาจะ
พลิกชีวิตแบบป้าบ้าง ”

จากที่เราเดินทางมาหาป่าเห็ญถึงสุพรรณบุรี
ทำให้เราได้ข้อคิดที่เยอะมาก เพราะชีวิตป่าเริ่มต้น
จากไม่มีจริงๆ มีเงินทำบุญมากที่สุดในชีวิตครั้งแรก
ก็แค่ ๑๐๐ บาท ที่ต้องแลกกับค่าอาหารของทุกคน
ในบ้านถึงหนึ่งสัปดาห์ ต่อมาทำให้ได้รดคันแรกไว้
ค้าขายแบบไม่ได้ตั้งใจ อีกทั้งยังมีเงินทำบุญมากถึง
๓๐,๐๐๐ บาทครั้งแรก และนับจากนั้นก็จะมีเงินเข้ามา
เรื่อยๆ จนสามารถทำบุญสร้างองค์พระได้ ๒๐ กว่า
องค์ และเมื่อถึงวันนี้ ป้าสามารถทำบุญทอดกฐิน
และหล่อทองหลวงปู่ได้มากเป็นแสนๆ บาท

และนี่เองเป็นสิ่งพิสูจน์แล้วว่า คนจนที่
ติดลบกลับรวยเหลือเชื่อได้จริงๆ ด้วยอานุภาพบุญ
ที่ทำกับหลวงปู่ แม้ท่านจะมรณภาพไปแล้ว เหมือน
กับที่หลวงปู่เคยพูดไว้กับปู่ผองปู่ญาติของท่านว่า
ไม่ว่าท่านจะมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว คนที่ทำบุญ
กับท่าน ได้บุญไม่ต้องพูดถึงกันละวะ ซึ่งก็คือได้
บุญมากจนประมาณไม่ได้นั่นเอง... ☺

อานุภาพผ้าจีวรหลวงปู่ ปิ่นยังไม่เข้า ...เรื่องเล่าจากลุงฉลอม

ลุงฉลอม มีแก้วน้อย หนึ่งในทีมอุปฐากของพระเดชพระคุณหลวงปู่ มีศักดิ์เป็นหลานของหลวงปู่ เพราะพ่อลุงฉลอม (ปู่ใส มีแก้วน้อย) เป็นน้องชายของหลวงปู่

ลุงฉลอม มีโอกาสอุปฐากหลวงปู่ในช่วงที่ ท่านอาพาธ ในปีพ.ศ. ๒๕๐๒ ในช่วงก่อนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านมรณภาพ ๗ วัน ลุงฉลอมมีเหตุให้ต้องมางานศพของพ่อ คือ ปู่ใส มีแก้วน้อย ณ วัดสองพี่น้อง เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่มรณภาพ ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ วันนั้นลุงฉลอม จึงไม่ได้ได้อยู่อุปฐากด้วย ลุงฉลอมเองรู้สึกเสียใจ เป็นที่สุด และเสียดายที่ไม่ได้อยู่ในช่วงที่หลวงปู่มรณภาพ

ลุงฉลอมเล่าว่า อะไรที่เกี่ยวข้องด้วยหลวงปู่ ศักดิ์สิทธิ์ทุกอย่าง ลุงจึงคิดขอผ้าไตรครองของท่าน ซึ่งเป็นผ้าที่ท่านติดตัวตลอดเวลา โดยเอ่ยปากขอ ตอนท่านมีชีวิตอยู่ว่า “หลวงปู่ครับ ถ้าหลวงปู่มรณภาพ ผมขอผ้าไตรครองหลวงปู่ ไว้ปกป้องรักษา จะได้ไหมครับ” หลวงปู่พยักหน้า และรับคำว่า “เออ”

เมื่อหลวงปู่มรณภาพ หนึ่งในทีมอุปฐาก (อาแบบ) ที่ดูแลหลวงปู่ด้วยกัน จึงเก็บผ้าจีวรผืนนี้ ขนาด ๑ x ๑ คืบ ไว้สำหรับลุงฉลอม เพื่อดึงใจจะเป็นเครื่องเตือนสติให้คนใกล้ชิดท่านระลึกรู้ถึง หลวงปู่ และเป็นของศักดิ์สิทธิ์คู่ตนเอง คุ่มครองให้ปลอดภัยในทุกที่ทุกสถาน

ลุงฉลอมเล่าต่อไปว่า “หลวงปู่เคยบอกว่า มารกับกูไม่ถูกกัน พวกมึงเป็นหลานกู มารมันอาฆาต

มันจะคอยเล่นงานโดยให้คนอื่นมาทำ มันจะเล่นงาน ชนิดที่ว่า เสาเรือนก็ไม่ให้มีติดดิน”

ด้วยเหตุนี้ลุงฉลอมจึงเก็บส่วนของผ้าจีวร ที่ตนเองได้รับมานั้น มาตัดแบ่งเป็นชิ้นส่วนเล็กๆ เพื่อแจกให้หมู่ญาติหลายคน ในจำนวนนั้นมีหลานชายคนหนึ่งที่มีอาชีพขับแท็กซี่ ซึ่งลุงห่วงมากเกรงหลานชายจะถูกปล้นจี้ หรือถูกฆ่า เพราะสมัยนั้นมีข่าวการปล้นจี้ ฆ่าแท็กซี่กันบ่อยๆ หลานชายคนนี้ เมื่อได้รับส่วนของผ้าจีวรของหลวงปู่ ที่ลุงแบ่งให้ ก็นำไปใส่กรอบห้อยคอติดตัวตลอดเวลา ด้วยความเคารพเลื่อมใส และลุงก็ย้ำแก่หลานชายว่า “เมื่อจะขับแท็กซี่ทุกครั้ง ให้อาราธนาหลวงปู่ให้ คุ่มครอง ให้รอดพ้นเหตุเภทภัยต่างๆ ไม่ให้มา กล้ำกรายได้”

พระผงของขั้วรวยโคตรโคตร รุ่นจิวรทองหลวงปู่

สำหรับผู้ร่วมบุญกุศลหลวงปู่จาริกชื่อในแผ่นทองประดิษฐานในแผ่นฉานหลวงปู่ทองคำ

และนี่เป็นความอัศจรรย์ของความศักดิ์สิทธิ์จิวรหลวงปู่ที่ช่วยให้หลานชายรอดตายมาได้

ในวันเกิดเหตุมีผู้มาว่าจ้างแท็กซี่หลานชายคนนี้ให้ขับไปต่างจังหวัด ขณะที่รอผู้ว่าจ้างไปเอาของในบ้าน ก็มีชายแปลกหน้าทำท่าที่มาไหว้วานให้ไปส่งที่สถานที่ใกล้ๆ แห่งหนึ่ง แต่หลานชายปฏิเสธ เพราะเนื่องจากรับงานว่าจ้างไปแล้ว ชายแปลกหน้าไม่พอใจที่ปฏิเสธ จึงหาเรื่องทุบรถแท็กซี่ หลานชายจึงออกมาห้าม ชายคนนั้นไม่ฟัง หลานชายจึงชกเข้าที่หน้า ชายคนนั้นบันดาลโทสะ ควักปืนออกมา หลานชายเห็นท่าไม่ดี จึงรีบวิ่งหนีหลาน ชายคนนั้นวิ่งตามมาติดๆ พร้อมกระหน่ำด้วยกระสุน ๖ นัดติดกัน แต่ลูกปืนกลับไม่โดนหลานชายแม้แต่นัดเดียว

ด้วยความตกใจหลานชายวิ่งสะดุดเสื่อหลักแหลม ทำให้ชายแปลกหน้าที่ไล่ยิงมาติดๆ ได้ที่กระโดดนั่งคร่อมล็อกตัวเอาไว้ พร้อมเอาปืนจ่อที่แสกหน้า ตั้งใจจะยิงให้ตายคราวนี้ ช่วงนาทีวิกฤตใกล้ความตาย หลานชายจึงตะโกนออกมาแบบสุดเสียงว่า “หลวงปู่ ช่วยด้วย หลวงปู่ ช่วยด้วย” ขณะที่ชายคนนั้นตั้งใจลั่นไกซะแรก แต่ลูกปืนกลับไม่ออก ลั่นไกลูกที่สอง กระสุนด้าน ชายคนนั้นโมโหจึงเอาด้ามปืนตบไปที่กลางแสกหน้า ตั้งใจจะเอาถึงตาย เลือดทะลักกลางแสกหน้าหลานชายทันที เลี้ยววินาทีนั้น พลันก็เห็นเป็นผ้าสีเหลืองผืนใหญ่ มาปิดหน้าชายคนนั้น เขามองตกใจ ล้มลงด้วยความกลัว แล้วก็วิ่งหนีไป หลานชายเลยรอดชีวิตมาอย่างหวุดหวิด

ลุงฉลอมได้เปิดเผยความรู้สึกต่อจิวรของ

หลวงปู่ฉันว่า “แม้แต่ตัวลุงเอง ลุงก็พกจิวรชิ้นนี้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุที่เกือบประสบ ก็มักจะแคล้วคลาดทุกครั้ง ไปไม่ทันอุบัติเหตุบ้าง หรืออุบัติเหตุเกิดแล้ว ลุงค่อยไปถึง แคล้วคลาดเช่นนี้ อยู่ทุกครั้ง จึงรอดจากภัยต่างๆ มาได้ ลุงยืนยันว่าจิวรของหลวงปู่ท่านศักดิ์สิทธิ์จริง ค่ะครองได้จริง”

คติโบราณกาลของคนไทยมักนิยมนำเอาผ้าจิวร หรือของที่เนื่องด้วยพระภิกษุผู้เป็นสุปฏิปันโน เป็นผู้ทรงคุณวิเศษ เป็นที่เคารพเลื่อมใส นำติดตัวไปด้วย ไม่ว่าจะออกรบ เดินทาง ไปทำภารกิจต่างๆ โดยพกเป็นชิ้นเล็กๆ ผ้าจิวรของพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็เช่นกัน จึงเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่จะนำติดตัวไปทุกที่ทุกสถานเพื่อการตรึงระลึกนึกถึงพระรัตนตรัย และป้องกันเหตุเภทภัยต่างๆ ไม่ให้สามารถมาทำอันตรายใดๆ ได้

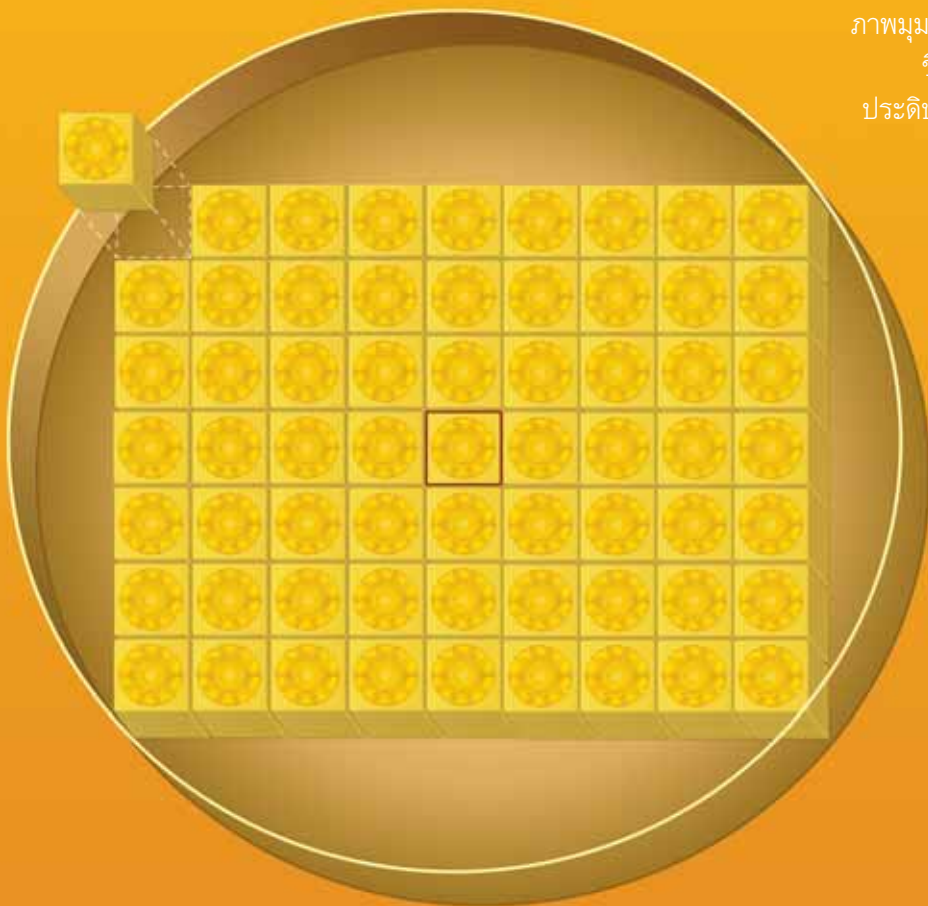
มาในยุคปัจจุบันนี้ ทุกท่านยังมีโอกาสได้รับจิวรศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่อีกวาระหนึ่ง โดยท่านที่เป็นเจ้าภาพจาริกชื่อที่แผ่นฉานของหลวงปู่ทองคำ จะได้รับพระผงของขั้วรวยโคตรโคตรบรรจุจิวรหลวงปู่

และท่านใดที่ได้มาร่วมงานในวันทอดกฐินวันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ จะได้รับพระผงของขั้วรวยโคตรโคตรคุณ ๒ ที่มีจิวรทองของหลวงปู่กันทุกคน

ของศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ มีค่าควรแก่การเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติส่วนตัว เพื่อตรึงระลึกนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ นึกถึงพระรัตนตรัย และป้องกันเหตุเภทภัยไม่ให้อันตรายมากล้ำกรายได้

สุขในมานของพระผู้ปราบมาร

“มั่งคั่ง มั่นคง สุขสมปรารถนา”

ภาพมุมสูงแผ่นทองจารึก
ชื่อเจ้าภาพผู้มีบุญ
ประดิษฐานในแผ่นมาน
รูปหล่อทองคำ
พระมงคลเทพมุนี
(สด จนทลโร)

จารึกชื่อในแผ่นทอง

ประดิษฐานในแผ่นมานหลวงปู่ทองคำ

แผ่นทองจารึกชื่อของเจ้าภาพผู้มีบุญ ขนาด ๑๐ x ๑๐ ซม.

ด้านหน้าเป็นรูปจักรแก้ว สัญลักษณ์แห่งประธานของสมบัติจักรพรรดิทั้งปวง

เจ้าภาพที่ร่วมบุญกุศลบูชาครูพระผู้ปราบมารจะได้รับการจารึกชื่อ-สกุล ไว้ในแผ่นทองเพื่อประดิษฐานในแผ่นมาน คือภายในฐานของรูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี เพื่อให้มนุษย์และเทวดาได้กราบไหว้บูชาไปอีกพันปี ..เป็นสัญลักษณ์ว่าทุกท่านจะได้รับการปกป้องคุ้มครองให้อยู่ในมานหลวงปู่ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยกระแสแห่งความสุข ดังที่หลวงปู่เคยกล่าวไว้ในหนังสือมรดกธรรม กัณฑ์ที่ ๑๔ ว่า “..มีความสุขนี้อยู่กลางมานนั้น สุขในมานอะไรจะไปสู้ ในภพนี้ไม่มีสุขเท่าถึงดอก สุขในมานนะ สุขลื้มสมบัตินั้นแหละ สมบัติกษัตริย์ก็ไม่อยากได้ สุขในมานนะสุขนักหนาทีเดียว เต็มส่วนของความสุขก็ยิ่ง..” และจะส่งผลให้ชีวิตของท่านประสบแต่ความ “มั่งคั่ง มั่นคง สุขสมปรารถนา” ด้วยโลกียทรัพย์และอริยทรัพย์ ตั้งแต่ปัจจุบันชาตินี้และตลอดไปทุกภพทุกชาติ